

یکشنبه 4 آبان 1399 - 8 ربیع الاول 1442 - 25 اکتبر 2020

بیانات افشاگرانه "امام خمینی(ره)" درباره کاپیتولاسیون (1343 ش)

بیانات افشاگرانه "امام خمین(ره)" درباره کاپیتولاسیون (1343 ش)، پس از تصویب قانون ننگین کاپیتولاسیون توسط دولت و مجلس در مهرماه 1342، این قانون در مطبوعات افشا و اعلام نشد. چندی بعد، نشریه داخلی مجلس، حاوی متن کامل سخنرانی‌های و گفتگوهای نمایندگان و رئیس دولت در این زمینه به دست امام خمینی(ره) رسید. ایشان تصمیم گرفتند حقایق را به مردم گفته و آنها را از فاجعه بزرگی که به دست رژیم به وقوع پیوسته بود با خبر سازند. در این حال حضرت امام که چند ماه قبل از آن، از زندان رژیم شاه آزاد شده بودند، با ایراد سخنرانی تاریخی خود، به تصویب قانون کاپیتولاسیون یا اعطای مصونیت قضایی به اتباع آمریکا در ایران، شدیداً اعتراض کرد. این نطق مهم که در اجتماع بزرگ روحانیان و مردم قم و دیگر شهرها بیان شد، در حقیقت محاکمه هیئت حاکمه آمریکا به علت دخالت‌های غیرقانونی آنان در امور داخلی ایران و نیز افشای خیانت‌های شاه به اسلام و ملت ایران بود. حضرت امام همچنین رژیم صهیونیستی و پشتیبانی آمریکا را از این رژیم محکوم کرد. امام همچنین در اعلامیه‌های و ای که در سطحی گسترده توزیع شد، تصویب کاپیتولاسیون را مخالف اسلام و قرآن شمرند و این امر را همانند اقرار به مستعمره بودن ایران نامیدند. بازتاب سخنرانی و اعلامیه شدید اللحن امام به قدری عمیق و وسیع بود که رژیم را یکبار دیگر در برابر طوفانی از خشم و نفرت و اعتراض قرار داد. طوفانی که رژیم، هرگز انتظار آن را نداشت و می‌رفت که به یک واکنش عمومی انفجارآمیز منتهی گردد. سخنان صریح امام بر ضد قانون کاپیتولاسیون و رژیم پهلوی باعث روشنگری مردم و خشم شدید رژیم وابسته شاه گردید به گونه‌ای که رژیم، محدودیت‌های تازه‌ای برای امام به وجود آورد و چند روز بعد در سیزدهم آبان همان سال، ایشان را بازداشت و به ترکیه تبعید کرد. این مرحله را باید نقطه عطفی در تاریخ نهضت اسلامی ایران دانست زیرا ابعاد گسترده مبارزه با استبداد، اینک همراه با مبارزه‌های آشتی‌ناپذیر با استکبار جهانی، همسو و در مسیر یک آرمان پیش می‌رفت و ماهیت نهضت، غنی‌تر و آرمان‌های کامل‌تر می‌گشت.

آغاز به کار، آمانش، تله‌نویس، مله، امان (1345 ش)، در دهه ۱۳۳۰ ایجاد سازمان رادیو تلویزیون ملی ایران مطرح شد، ولی عملی شدن این طرح تا سال‌ها به تعویق افتاد. تولید تصویر، آن هم به صورت چند ساعت در روز، کار چندان ساده‌ای نبود و نیازمند سرمایه خصوصی و هفتگی بود. به همین دلیل حبیب الله ثابت پاسال، سرمایه دار بخش خصوصی، تأسیس یک فرستنده تلویزیونی را به دولت وقت پیشنهاد داد و دولت نیز پیشنهاد او را پذیرفت و برای آن که کار جنبه قانونی داشته باشد، مجلس شورای ملی در تیر ماه سال ۱۳۳۷، ماده‌ای با چهار تبصره به تصویب رساند که به موجب آن، اجازه داده شد فرستنده تلویزیونی در تهران زیر پوشش وزارت پست و تلگراف و تلفن ایجاد شود. این فرستنده تا پنج سال از پرداخت مالیات معاف بود و تمام برنامه‌های آن از مقررات اداره کل انتشارات پیروی می‌کرد. نخستین فرستنده تلویزیون ایران در ساعت ۵ بعد از ظهر جمعه ۱۱ مهر ماه سال ۱۳۳۷، اولین برنامه خود را پخش کرد. این فرستنده که تلویزیون ایران نامیده می‌شد در ابتدا هر روز، از ساعت ۱۸ تا ساعت ۲۲ برنامه داشت. تلویزیون ایران در ابتدا به صورت کاملاً خصوصی اداره و هزینه‌های آن از آگهی‌های تبلیغاتی تأمین می‌شد. برنامه‌های تلویزیون ایران در آن زمان بیش تر شامل برنامه‌های سرگرم کننده بود. سپس یک گروه فرانسوی که از سوی سازمان برنامه و بودجه مأمور بررسی و طراحی یک مرکز تلویزیونی با امکاناتی ساده شده بود، پخش برنامه‌های آزمایشی را در سال ۱۳۴۵، آغاز کرد.

حجت الاسلام سیدحمزه موسوی تبریزی، از اساتید برجسته حوزه علمیه مشهد (1390 ش)، به گزارش شبکه اجتهاد مرحوم حجت الاسلام والمسلمین موسوی تبریزی، محضر امام خمینی(ره) را درک نمود و شاگردان زیادی را در شهرهای قم، تبریز و مشهد برای حوزه‌های علمیه تربیت کرده است. وی قوانین، معالم و لمعه را نزد حجج الاسلام جابر فاضلی، محمد موحدی، رسائل را نزد آیت الله مصطفی اعتمادی، مکاسب را در محضر آیت الله ناصر مکارم شیرازی، و کفایه را نزد آیت الله سید باقر سلطانی در قم گذراند. مرحوم موسوی تبریزی سپس در سال 1340 درس خارج خود را در محضر آیت الله محمدتقی آملی و مرحوم آیت الله سید محمد محقق داماد آغاز نمود و کلام را نزد آیت الله یحیی انصاری شیرازی و مرحوم حجت الاسلام محمد کرمی و نیز تفسیر را نزد آیت الله خزعلی به پایان رساند. مرحوم حجت الاسلام والمسلمین سیدحمزه موسوی تبریزی پس از تحصیل در حوزه علمیه قم به تبریز مراجعت و بعد از مدتی در سال 1363 به مشهد عزیمت نمود و در کنار مضجع شریف امام رضا (ع) به تدریس علوم دینی پرداخت. وی به دفعات لمعه، معالم، رسائل، مکاسب و شرح نهج البلاغه، را برای طلاب حوزه علمیه تدریس نمود. آن مرحوم در تدریس خود به بیان نکات آموزنده توجه خاصی داشت و هر روز با اشاره به حدیثی از ائمه اطهار(ع) و بیان نکته‌های اخلاقی، درس خود را آغاز می‌نمود و مرسوم بود که در روزهای شهادت با ذکر توسل توسط یکی از طلاب، درس خود را پایان می‌داد. مرحوم سید حمزه موسوی تبریزی در روزهای پایانی عمر خود مشغول به تدریس کتاب مکاسب شیخ انصاری، در حرم مطهر حضرت رضا(ع) بود. ایشان در شامگاه روز چهارشنبه 4 آبان بر اثر ایست قلبی، در سن 70 سالگی دار فانی را وداع گفت.

شهادت پیشوای یازدهم مسلمانان حضرت امام حسن عسکری(ع) (260 ق) حضرت امام حسن عسکری(ع) پس از بیست و هشت سال زندگی و شش سال امامت در هشتم ربیع الاول سال 260 هجری در شهر سامرا و به دست معتمد عباسی به شهادت رسید و در کنار مرقد مطهر پدر بزرگوار خویش مدفون گردید. آن حضرت، همواره تحت نظر و در زندان‌های طاغوت‌های عصر خود بود و سرانجام با زهر جفا، شهید شد. امام حسن عسکری(ع) با همه‌ای اختلاق و محدودیت‌های زمان توانست به بهترین وجه و در حد امکان، فشرده‌گی مبارزه در مقابل ستمگران و حکام جور را حفظ کرده و این نهضت نهفته را هدایت نماید. آن حضرت، قطب دایره‌ای مبارزه بود و دیگران بر اطراف او دور می‌زدند. دوست و دشمن می‌دانستند که امام و پیروان او، خلافت ناحق عباسی را قبول ندارند و طرفدار حکومت واقعی و نجات دهنده‌ای اسلامند. امام حسن عسکری، با وجود همه‌ای فشارهای دستگاه جور عباسی و کنترل‌های و مراقبت‌های بی‌وقفه‌ای دولت مرکزی، یک سلسله فعالیت‌های سیاسی و اجتماعی و علمی در جهت حفظ اسلام و مبارزه با افکار ضداسلامی انجام داد که بدین‌گونه قابل ذکرند: کوشش‌های علمی در دفاع از آیین اسلام و رد اشکال‌ها و شبهات مخالفان و نیز تبیین اندیشه‌های صحیح اسلامی؛ ایجاد شبکه‌های ارتباطی با شیعیان مناطق مختلف از طریق تعیین نمایندگان و اعزام پیک‌ها و ارسال پیام‌ها؛ فعالیت‌های سیاسی به رغم کنترل‌های حکومت عباسی؛ حمایت و پشتیبانی مالی از شیعیان، به ویژه یاران خاص خود؛ تقویت و توجیه سیاسی رجال و عناصر مهم شیعه در برابر مشکلات؛ استفاده‌ای گسترده از آگاهی غیبی برای جلب منکران امامت و دلگرم کردن شیعیان؛ آماده سازی شیعیان برای دوران غیبت فرزند خود، امام مهدی (عج).

دگذشت عل، ب، محمد تمذ، ادب ه شاع، (347 ق)، علی بن محمد تنوخی عالم، ادیب و شاعر مشهور قرن چهارم هجری در شهر انطاکیه در شرق ترکیه‌ای امروزی به دنیا آمد. در دوران جوانی به بغداد رفت و در آنجا مسکن گزید. تنوخی در علوم نحو، لغت، هندسه و ادبیات، از مشاهیر عصر خود به شمار می‌رفت. وی پس از بغداد به بصره رفت و به کار قضاوت مشغول شد و از این رو به قاضی

امضاء، قرارداد "میلاد"، میان دولت ایران، متحده، جنگ جهانی دوم (1940م)، قرارداد پولادین که به موجب آن سه پایتخت رم، برلین و توکیو به وسیله محوری به یکدیگر مربوط می‌شدند، در بحبوحه جنگ جهانی دوم، در 25 سپتامبر 1936م میان دولت ایران، آلمان نازی، ایتالیا و امپراتوری ژاپن امضا شد. از این‌رو، این سه دولت، در جنگ جهانی دوم به دول محور معروف شدند. حمله ژاپن به آمریکا و ورود آمریکا به جنگ جهانی دوم از پیامدهای این قرارداد بود.

تنوخی شهرت یافت. او علاوه بر کسب مراتب علمی، از بیانی شیوا نیز برخوردار بود و به همین جهت در میان بزرگان عراق به عنوان سخنوری برتر شهرت پیدا کرد. تنوخی علاوه بر دیوان شعری که از خود به یادگار گذاشته، دارای تألیفات دیگری نیز هم‌اکنون چون کتاب العروض است. درگذشت تنوخی در شهر بصره در عراق روی داد.